

Miał 17 lat, gdy ochotniczo stanął do Powstania Warszawskiego. Jako strzelec zgrupowania „Leśnik” został zaprzysiężony 8 sierpnia 1944 (pseudonimy „Sokół” i „Sęp”). Walczył w rejonie Dworca Gdańskiego i w Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych przy Sanguszki 1, gdzie 26 sierpnia został ranny (przestrzelona ręka); na wniosek majora „Rysia” (Adolf Łojkiewicz) został awansowany do stopnia starszego strzelca. Ewakuowany kanałami z Placu Krasińskich na Żoliborz, potem przebił się do Puszczy Kampinoskiej. Po wojnie trafił do Buska-Zdroju. Tam zdał maturę, następnie przeniósł się do Krakowa, gdzie ukończył studia na Politechnice Krakowskiej i został pracownikiem naukowym. Na początku lat 60. zaczął uprawiać rajdy w barwach Automobilklubu Krakowskiego. Mimo ograniczeń ruchowych zgruchotanej w powstaniu ręki odniósł wiele sukcesów w rajdach krajowych i zagranicznych. Czterokrotnie uczestniczył w Rajdzie Monte Carlo, dwukrotnie w Rajdzie Pneumant (DDR), nadto w rajdach: Weltawy (CS), Wiesbaden (D), Semperit (A), Monachium-Wiedeń-Budapeszt (1971, 7. m.), Olimpia (D), Złote Piaski (BG). Jeździł też PF 125p w barwach Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Samochodów Osobowych. W 1967 był mistrzem Polski w kl. do 850 cm³ kategorii A (Zastava 750), w 1968 I wicemistrzem Polski w klasyfikacji generalnej i mistrzem Polski w kl. do 1300 cm³ (NSU 1000 TT). Największym osiągnięciem było mistrzostwo Polski w klasyfikacji generalnej 1969 (wspólnie z Marianem Bieniem w Renault 8 Gordini). Otrzymał wtedy tytuł Mistrza Sportu. W 1970 był mistrzem Polski w kl. IV (Renault 8 Gordini), w 1971 II wicemistrzem Polski w kl. VIII (wspólnie z Wojciechem Schrammem w PF 125p 1500). W 1973 należał do zespołu, który pod Wrocławiem ustanowił PF 125p trzy światowe rekordy prędkości. W 1973 otrzymał tytuł „Zasłużony Mistrz Sportu” i złoty medal „Za wybitne osiągnięcia sportowe”. 3 sierpnia 2008 Prezydent RP Lech Kaczyński odznaczył Nowickiego Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.